

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

Pau i progrés!!

Aquests mots, prenyats d'un significat altíssim, són els que haurien de portar per senyera tots els capitostes polítics a la seva testa i sobre el seu valor i sentit de la paraula es tindrien d'inspirar com ho feu Anselm Clavé en compondre aquella peça tan oïda a casa nostra, o sigui «Salut, cantors!»

Fa ja uns dies han pres possessió quasi la majoria dels primers Ajuntaments sota la Catalunya Autònoma. Ja han començat també a passar a realitat el que sols en la campanya pre-electoral era una hipòtesi; però així com veiem que uns Ajuntaments segueixen un ritme, una trajectòria ferma i recta envers la pau de les conciències i de progrés per al poble, fent via fora tot quant pogués tenir tuf de rancúnia i revenges d'home contra home, altres, no volguent interpretar-ho així, en fan arma dels seus desitjos i revenges, del seu càrrec de Conseller, innoblement, manejant els cabals i fent ús d'un poder d'autoritat contra d'aquells ciutadans que no pensen en el seu «ideari» polític.

Aquest sistema de fer «política», no és del segle XX, ni tampoc d'homes racionals. El món, la humanitat, a passos agantats s'ha anat modernitzant i nosaltres, els homes, hem deixat totes aquelles espereses de l'edat de pedra i més tard feudal. Els feudes confonien la propietat amb la sobirania; es creien amos de vides i hisendes. Ara també; però després de tants anys, hi ha qui també el seu cervell no ha fet la evolució natural i li queda encara l'instint de revenja...

L'altre dia un amic ens explicava l'administració, de la majoria de l'Ajuntament de Cardedeu, i a no ésser per la forta responsabilitat del que ho explicava, jamai hauria cregut que l'Ajuntament de Cardedeu volgués portar a la pràctica i revenjar-se d'una forma plenament illegal i que cau de ple a una de les més fermes ilegalitats, i es deu titllar de progressiu, de mandat a fer del Repartiment d'Utilitats una arma contra el poble...

Com aquest cas, podria descapdellar-ne d'altres, però em surto del tema i no tinc espai.

Al contrari d'aquests Ajuntaments que la seva bandera és, com podríem dirne, la llei del «fot-lil», n'hi ha d'altres que la seva consciència i sentit polític tenen per senyera Pau i Progrés i deixen d'una manera ferma tot quant són rancúnies i es

cuiden d'administrar sota el dictat de justícia i igualtat per a tots.

Un d'aquests Ajuntaments, és el de La Roca del Vallès, sota la presidència del seu Alcalde, Sadurn Pujadas, que amb la ferma i encertada direcció del cap de la majoria, Francesc Asmarats, segueix estrictament el camí que a la bestreta digueren per aquestes Valls en la campanya pre-electoral.

Aquesta majoria dels consellers autonomistes catalans, pot ésser l'espill de molts com per exemple de la vila veïna.

Fa sols dies, l'Ajuntament ha recobrat la seva estabilitat i ha parat, per conseqüent, el bescantament. Hi ha unes hores d'oficina i uns homes aptes per a portar amb tota cura els seus serveis. Hi ha una plena seguretat en ells. L'Ajuntament havia arribat malament a conseqüència d'una desastrosa administració d'uns anys enrera. Els seus repartiments i padrons i tota altra documentació eren un garbuix; els comptes sempre havien estat una incògnita per al poble, i ara hem vist que fins i tot són penjats pels carrers i establiments.

Consellers Anonomistes Catalans: Seguiu el vostre camí trassat, que el poble veu i ja troba acertada la vostra actuació! Consellers que seguiu la direcció de Francesc Asmarats: esperem de vosaltres totes aquestes millores de les què el poble està mancat! Seguiu deixant al marge la rancúnia i la revenja contra els vostres adversaris polítics i no vulgueu fer com el que confon el càrrec de conseller amb el de senyor feudal, i tot sigui PAU i PROGRÉS.

L. R. U.

Segons el sastre...

Parlavem, la setmana passada, dels principals arguments emprats per certs individus per a desprestigiar i envilir la persona d'En Francesc Asmarats; en deixàrem, però, alguns de força vàlua, que una volta fracassat, han caigut en l'oblid, i d'altres que, malgrat la seva poca eficàcia i el seu poc prestigi, resten encara en peu.

Un d'aquests són els focus elèctrics de Vilanova.

Són pocs els pobles pels quals passa una important via de comunicació que no estigui adornada amb corrent elèctric; així veiem, per exemple: Montornès,

Mollet, Vallromanes, Granollers, etc., etc.

Doncs, bé; en proclamar-se el Comitè revolucionari, després de guanyades les eleccions del 12 d'abril del 31, un dels primers projectes del nostre amic fou il·luminar el tros de carretera corresponent a la nostra població, a fi de deixar-la a l'alçada de les poblacions model de progrés i de civilització i previ acord consistorial, s'instalaren els focus.

Tantost inaugurats, no faltaren persones inconscients que començaren a blasmar contra llur instal·lació, al·legant que la bonica i potent resplendor d'aquella... els privava de dormir!

Aquest argument, com és natural, no tingué eficàcia, ja que saltava a la vista que aquest inconvenient quedava solventat tancant les finestres o dormint amb els ulls clucs.

Més tard, hom s'imaginà el suculent truc, de dir que aquells focus eren posats per a conveniència del Tinent d'Alcalde, ja que essent concessionari de la línia d'autòmnibus de La Roca a Barcelona, tenia així les parades il·luminades.

Tampoc donà resultat aquest cuento, ja que en tal cas el beneficiat era el públic, puix que gaudir d'una claror que per res absolutament necessitaven ni l'amo, ni els xòfers.

Vingueren eleccions, i de què acusar als llums que servís de propaganda electoral?

Molt senzill: explicar que el cost del fluid que gastaven era una sangonera per a la població.

Bé ho sabien que el seu consum no arribava a un quart de cèntim per ciutadà, però era massa, calia treure'ls i acabar amb ells...

Per què? Molt senzill, perquè era obra de l'Asmarats; per res més que per això.

Ja veieu fins on porta l'odi de les persones. Tenia raó aquell savi que deia que el cristall d'augment més poderós del món és l'odi humà.

Els llums encara existeixen; poden, en un moment d'ofuscació partidista, ésser foragitats del seu lloc, però no hi ha cap dubte que el dia de demà les generacions futures tornarien a posar aquests i d'altres, ja que la llum moral i material d'un poble és la mostra inequívoca del seu grau de civilització i el comprometedor vigilant de certs elements amics de fer córrer l'urpa.

Resumint: segons de qui fossin obra, serien la més valuosa de les millores.

F. TORRENS